

SALA PARÉS espai 1

Neus Martín Royo
Objectes perduts

Objectes perduts

Rafael Vallbona sobre quadres de
Neus Martín Royo

23 gener / 24 febrer 2015

SALA PARÉS espai 1

Objectes perduts

Rafael Vallbona

La granja | oli sobre taula, 60 x 60 cm

El perímetre d'intimitat

Esperava algú que trigava en arribar. L'inquietava haver d'esperar. I la sensació de sentir-se observat en el seu desfici per alguna de les tres o quatre persones que ocupaven les altres taules del bar encara el neguitejava més.

Jugava amb la cullera del cafè provocant una dringadissa tensa en fer-la picar amb la tassa trencant el silenci del local, estrany en aquelles hores, una banda sonora encara més anguniosa per aquella espera absurda. Evitava fixar la mirada en la porta d'entrada a l'establiment per no donar una major sensació d'estar nerviós; però ho estava, i molt.

-Esperes algú?

Va aixecar la vista del pòsit de cafè de la tassa, un punt on havia intentat diluir sense èxit la tensió del moment, i la va veure. Era una noia jove, no gaire alta, amb unes notòries corbes sota la brusa, cabellera curta i rossenca, somriure franc, fins i tot una mica divertit, i unes ulleres de pasta que li atorgaven un interès afegit; una dona d'aquelles que agraden més conforme es van mirant. Per la manera com l'havia abordat podia fer l'efecte que, o li anava a demanar alguna cosa, motiu pel qual havia d'estar alerta perquè es podia tractar ben bé d'una estafadora, o li anava a oferir els seus serveis, i llavors es tractava d'una prostituta. Però no feia cara ni d'una cosa ni de l'altra.

Li va llegir el pensament.

-No tinguis por que no et penso ni robar ni violar, va dir-li amb un somriure ample que li va dibuixar una cara excessivament rodona.

-Llavors?

-Només busco algú amb qui compartir un cafè. Estar sol en un bar un dia de pluja és d'una crueltat terrible. I tu i jo ho estem, oi?

-Bé, jo estic esperant algú.

-Jo també, però no crec que vinguin cap dels dos. Plou massa per sortir al carrer. Puc seure?

6 Era massa tard per dir-li que no, sense saber com, aquella jove de nom desconegut havia envaït sense remei el seu perímetre d'intimitat. I ara que s'havia assegut i tots dos es miraven als ulls, va tenir la sensació que la delicada línia roja que havia teixit durant anys al seu voltant per evitar que ningú se li acostés prou com per arribar a no poder suportar la seva absència, s'estava fonent com el sucre al fons de la tassa.

Van demanar dos cafès. Va seguir plovent i ningú no va entrar al bar. El temps passava.

Interferències

-Aquest cafè està fred.
 -Doncs posa'l un moment al microones.
 -Ja saps que no m'agrada el cafè rescalfat.
 -Doncs fes-te'n un altre.
 -No tinc temps. Tinc una reunió a les nou en punt i ja faig tard.
 -Pren-te un cafè al bar de baix.
 -En aquell antre? Què vols, que m'agafi un mal de ventre?
 -Es veu t'has llevat amb el peu esquerre avui.
 -I tu t'has llevat tan impertinent com sempre.
 -Si estàs de mala lluna és cosa teva, a mi no m'hi fiquis.
 -Ja. Prou que ho sé que no vols que et fiqui res.
 -M'ho prenc com una indirecta, o és un dels teus jocs de paraules sense gràcia?
 -Tu mateixa. Ja saps de què parlo. O ho hauries de saber.
 -Au, ves-te'n a passeig i no m'atabalis.
 -Ves-te'n-hi tu, i emporta't a la teva mare de passada. I no torneu en deu dies. O millor mai, què coi.

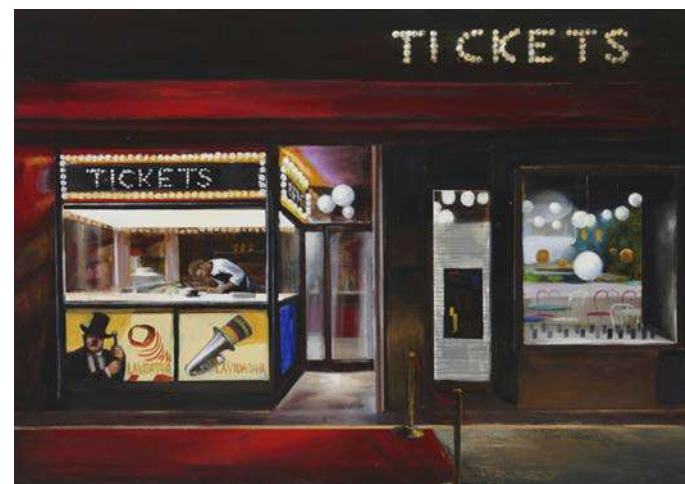
Es va fer un silenci llarg i tens.

Ell va engegar la ràdio mimèticament, com feia cada matí i l'aparell va parlar de coses absurdes relatives al temps i a la informació esportiva.

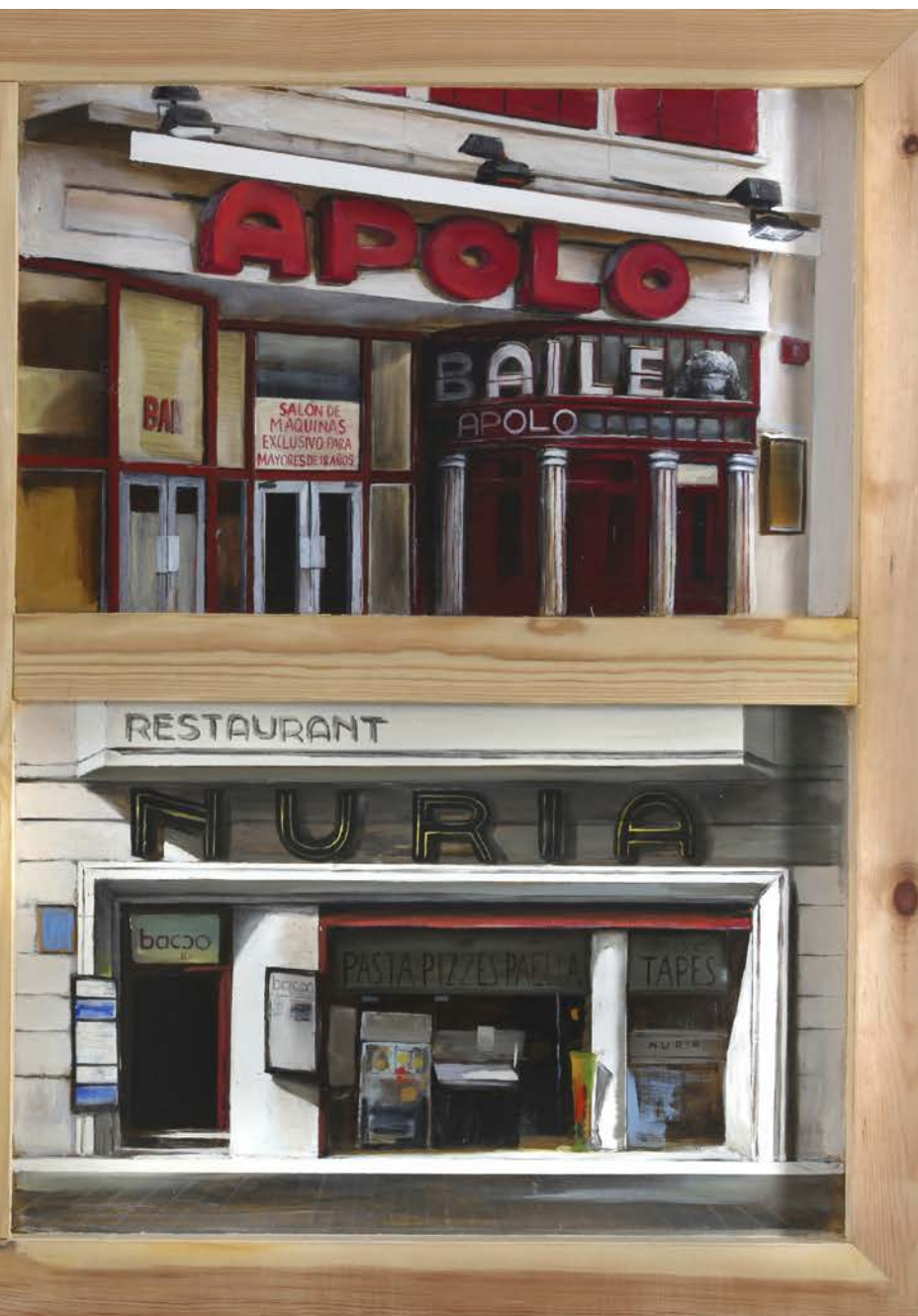
Es va beure el cafè fred d'un glop, va posar-se l'americana, va prendre la cartera de pell que

ella li havia regalat, li va dir adéu sense cap èmfasi i va baixar les escales de tres en tres fins el pàrking. Dos minuts més tard es va submergir en el trànsit matinal i en les coses de la feina.

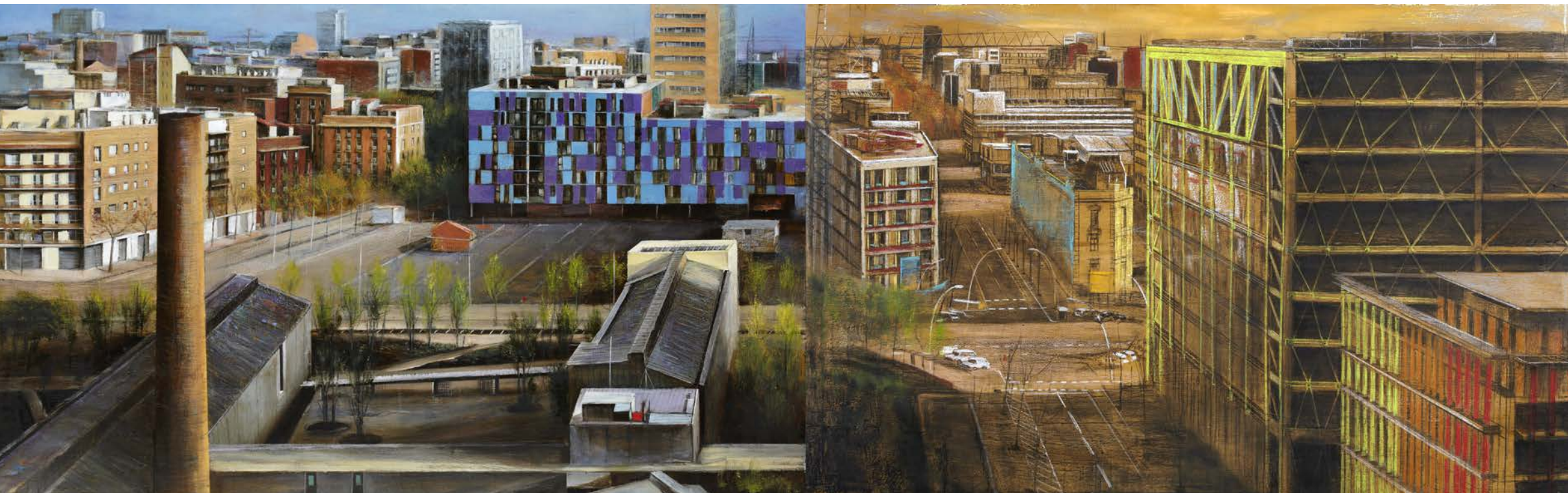
Aquell vespre van anar sopar al Tickets. Al pis amb vistes al 22@ van mirar una pel·lícula europea molt avorrida mentre bevien bourbon amb gel en gots Riedel. Abans d'apagar el llum tots dos van coincidir que havien tingut un bon dia.

Tickets | oli sobre tela, 73 x 100 cm

Fundació Vila Casas. 22@ díptic | oli sobre tela, 100 x 322 cm

L'univers a la butxaca

Un escriptor, quines novel·les sempre havien tingut una molt bona acollida tant entre el públic com entre els intel·lectuals de tot el país, va rebre una tarda la visita d'un grup d'estudiants de la universitat que li van estar fent preguntes sobre la seva obra al llarg de més de tres hores, un període de temps massa llarg per la seva paciència amb els joves, segons que va dir a la seva dona aquell vespre mentre sopaven una amanida d'alvocats.

Però aquell petit trasbals domèstic en la seva pausada vida només hauria significat una anècdota al cap dels dies si no hagués estat per la pregunta que li va fer un d'aquells nois barbamecs, quina procedència ni tan sols no havia preguntat, bo i mirant-lo directament als seus ulls miops: per què escriu sempre novel·les de cinc-centes pàgines? És incapaç d'explicar un món en menys espai?

De primer no hi va parar atenció, els joves en diuen tantes i de vegades tan gruixudes, que ell ja havia après de feia molt de temps a no fer-los cas. Però aquella mateixa nit gairebé no va poder dormir de tantes voltes com li va donar al tema, per bé que la seva dona ho va adduir a la difícil i pesada digestió dels alvocats. Però a l'endemà ni tan sols va ser capaç d'escriure un parell de pàgines de la novel·la en què estava treballant: la història d'una nissaga des de l'eclosió del nazisme a Alemanya fins la caiguda del mur de Berlín, i dos dies després va pensar seriosament en la possibilitat de retallar alguns dels episodis més èpics de l'obra a fi d'escurçar notablement el nombre de pàgines.

Però, tot i que ho va provar una i altra vegada amb la cura i exactitud d'un cirurgià, li va

resultar impossible. Cada paraula que treia del manuscrit era com si li arrenquessin un queixal, cada ratlla eliminada era un fill que moria, cada adjectiu eliminat era un tret al clatell. Amb els dies, aquella situació el va menar a una profunda depressió de la qual va pensar que l'única sortida era el suïcidi. N'estava ben decidit.

Però, just quan buscava les paraules exactes per redactar una breu nota de comiat als seus familiars i amics abans d'ingerir una quantitat mortal de barbitúrics, va adonar-se que havia estat capaç d'explicar tot el seu univers en crisi en poc més de vint ratlles. Per posar en dubte si la mort era la millor sortida a la seva situació va escriure una altra història en menys d'un foli i en va quedar ben satisfet.

I així fins ara.

Sastreria | oli sobre taula, 46 x 61 cm

Born | oli sobre taula, 89 x 130 cm

System Action | oli sobre taula, 46 x 61 cm

Perspectiva Zlotsky

De camí cap a la facultat el professor D.H. Zlotsky va intentar fer memòria de com havia acabat la festa de final de trimestre amb els alumnes de tercer. Embotit en la intimitat del seu utilitari, provava de recordar qui i com l'havia portat a casa, a la vegada que lluitava per desempallegar-se d'una horrible sensació d'explosions atòmiques en cadena dins del cap, habitualment concentrat en el tema de la classe del dia.

Però per molt que ho intentava, només li venien al pensament una successió gairebé infinita de bombolles d'un cava barat per entre les quals es diluïa la imatge d'unes llargues cames amagades dins d'unes mitges negres de seda de contorns perfectament dibuixats: les de la doctora Svördj. Per un moment va imaginar que potser havia estat la seva col·lega qui, veient-lo en un estat demencial, l'havia portat a casa. Aquell sol pensament li va provocar una allau sobtada de suor freda al front. Quants més cristalls de suor li regalimaven cap a les celles, més clara considerava la possibilitat que, efectivament, hagués estat ella qui l'hagués segrestat aprofitant el seu estat indefens.

Bé, la situació es presentava dramàtica. Si algun alumne malintencionat feia córrer per la facultat el rumor que hi havia hagut alguna cosa entre ell i la catedràtica d'Història dels Països de l'Est, el seu futur al departament i la seva ben guanyada fama d'home íntegre i seriós perillava de debò. Però d'altra banda era ben evident que trobava la doctora Svördj molt atractiva, i que feia mesos que li anava al darrera sense sort. Zlotsky tenia un problema, i aquell profund mal de cap no l'ajudava gens ni mica a pensar com resoldre'l.

Rumiant-ho bé, havia de ser un somni. No hauria oblidat de cap manera aquell cos si

realment l'hagués tingut entre les seves mans. Però d'altra banda, en despertar va trobar estrany que l'altra meitat del seu llit immens i sempre buit estigués calent. Potser tot plegat era un problema de raó contra impuls natural. Hauria de rellegir Kant quan tingués un moment.

Amb aquests pensaments atabalant-lo va arribar al pàrking de la universitat i va anar directament a la cafeteria.

22

Ludmila Svördj va endormiscar-se així que va seure al tren de rodalies que agafava per anar a l'Autònoma. Estava cansadíssima. La festa dels estudiants de tercer havia resultat més perjudicial del que havia previst. Però el fi de festa havia valgut la pena, i totes les imatges d'una nit delitosa li revenien a la memòria com una onada de cava fresc. Frisava per explicar-ho a la seva amiga Alina, que mai no imaginaria una cosa així. Segur que la trobaria a la cafeteria esmorzant. Millor, a ella també li feia falta un altre cafè ben carregat.

L'Artur i en Gonçal es van trobar a l'aparcament de motocicletes. Quan es van haver tret els cascos i les ulleres de sol van esclafir a riure simultàniament en comprovar cadascú el lamentable estat de l'altre. Estaven fets pols. Havien begut i fumat com a bàrbars a la festa. També havien ballat amb totes les noies de la classe, però d'aquí no havien passat, i no pas per falta de ganes. Evidentment van comentar el cas Zlotzsky-Svördj. Estaven convençuts que aquell parell sí que havia aprofitat la nit. L'intrigant ara era veure quin posat adoptaria el seriós D.H. a classe. Faltaven deu minuts per descobrir-ho. Tenien el temps just per prendre un cafè, els feia falta.

Al bar hi havia un ambient bigarrat i neguitós. La notícia de l'hipotètic embolic entre els dos professors havia corregut de boca en boca i s'esperava amb expectació l'entrada dels protagonistes. Alguns testimonis presencials havien fet una descripció acurada de com havien

23

L'Ateneu Barcelonès | oli sobre taula, 35 x 50 cm

L'Alexandria de l'Ateneu | oli sobre taula, 35 x 50 cm

començat les escaramusses. Ara s'esperava la confirmació dels fets a través d'una mirada, d'un gest, d'un rostre cansat i satisfet.

Quan els dos professors van entrar al local es va fer un silenci tens, digne d'examen final.

En observar el panorama a Zlotsky li va venir una basca, li va fer l'efecte que es desmaiaria en qualsevol moment. La Ludmila, per contra, va llençar un ample somriure a la concurrència. L'home es va sentir ensarronat i emmanillat. Va clavar els ulls a terra per dissimular, però pel camí es va topar altre cop amb aquell parell de cames perfectes, ara a penes dissimulades per unes suggestives mitges de malla. El cor li anava a mil. Podia sentir la pressió de desenes d'ulls al clatell, al pit i als braços. Si per sort passés alguna cosa que canviés el centre d'atenció de manera sobtada; un terratrèmol potser. Però no passava res, només el temps, i molt lentament. Aquella calma tensa acabaria ofegant-lo definitivament si no actuava amb rapidesa. Però, en quina direcció?

En un segon va prendre la decisió més important i arriscada de la seva vida. Va cloure els punys i va aconseguir fer un parell de passes endavant sense caure. Es va acostar a la Svördj i la va besar fortament als llavis davant de tothom. Ella el va correspondre amb escreix. L'alumnat va engegar una ovació tancada i respectuosa. Com si hagués acabat de parlar el degà.

Totó | oli sobre tela, 73 x 100 cm

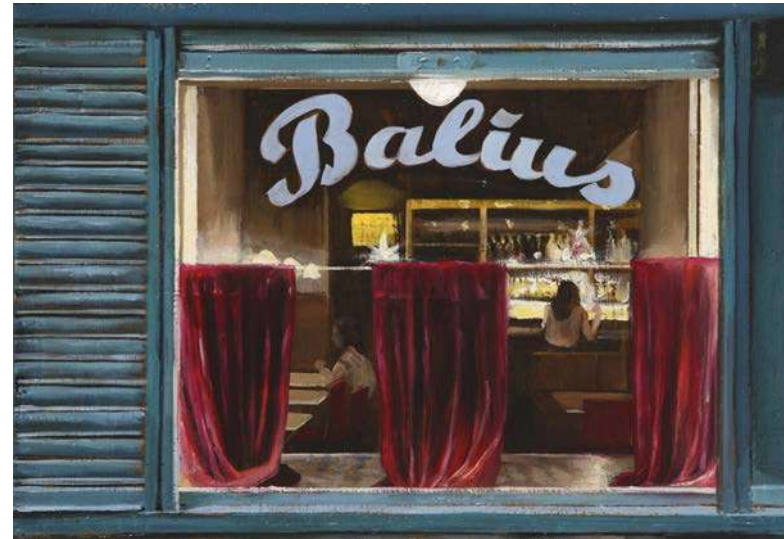

Interior | oli sobre tela, 60 x 60 cm

Papitu | oli sobre taula, 35 x 50 cm

Balius | oli sobre taula, 35 x 50 cm

Flash-Flash | oli sobre taula, 46 x 61 cm

El 7 portes | oli sobre taula, 73 x 100 cm

The Nighthawks

- Posi'm una ginebra amb llima.
- No en tenim.
- Doncs un Martini blanc sec.
- Ho sento, però tampoc no n'hi ha.
- Doncs permeti'm d'anar al servei.
- És al fons a la dreta.

L'home va anar cap al fons del bar on no tenien de res i es va tancar amb balda al lavabo. Com que passada mitja hora encara no n'havia sortit el jove cambrer es va témer el pitjor. Però el client no s'havia suïcidat; només plorava d'amagat una tristor nocturna i alcohòlica.

Fruit d'aquella anècdota com se'n donen moltes cada nit a tots els bars, el jove cambrer es va sentir sobtadament abatut, com un objecte perdut al transport públic i que ningú no reclama. Una setmana després, coincidint amb les festes locals, va decidir abandonar per sempre la petita ciutat on havia arribat mig any abans creient que allà seria feliç.

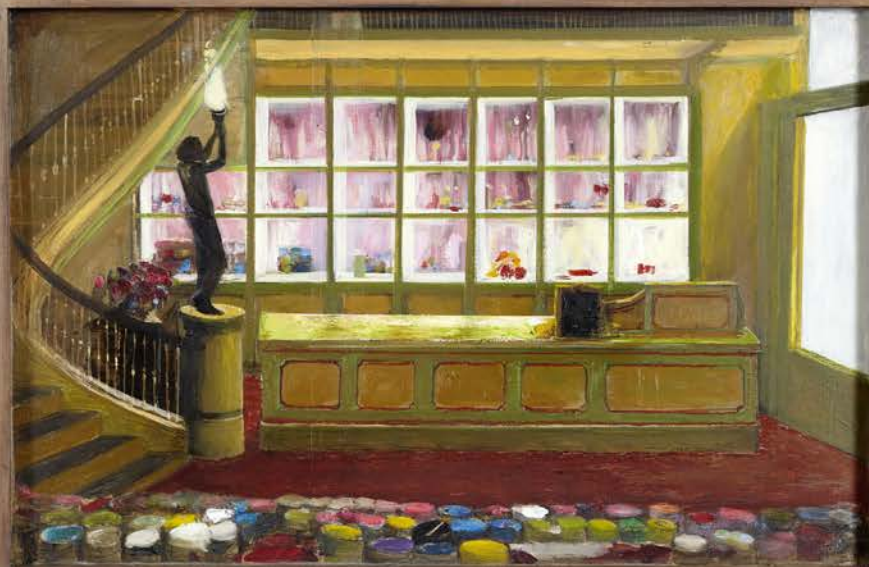
Gouthier | oli sobre taula, 46 x 61 cm

31

Taktika Berri | oli sobre taula, 46 x 61 cm

Casa Parramón | oli sobre taula, 46 x 46 cm

Luthiers | oli sobre taula, 46 x 92 cm

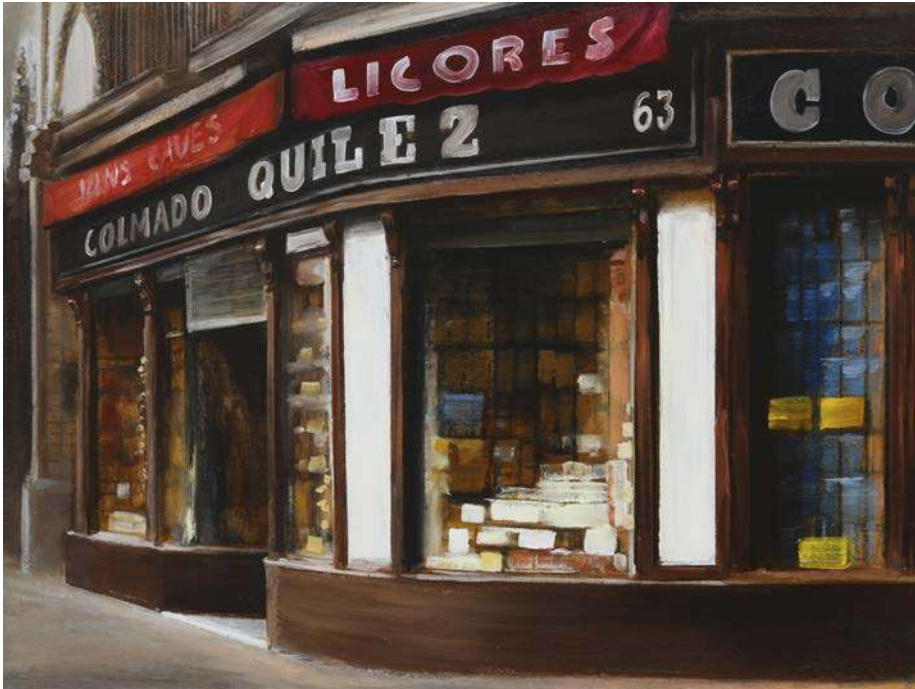

Teatrino | oli sobre taula, 46 x 61 cm

Colmado Quilez | oli sobre taula, 46 x 61 cm

Rafael Vallbona

Barcelona 1960

Escriptor i periodista. És autor d'una llarga llista de llibres entre novel·les, no ficció, poemes i relats de viatges; alguns dels quals traduïts a diversos idiomes, i altres premiats amb l'Amat Piniella i el Néstor Luján de novel·la històrica, l'Ernest Udina de periodisme, el Ramon Muntaner i el Columna Jove de novel·la juvenil o els Jocs Florals de Barcelona, entre d'altres.

Col·laborador habitual a premsa, ràdio i televisió, és també professor a la Facultat de Comunicació Blanquerna.

Neus Martín Royo

Barcelona, 1968

Llicenciada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona. Especialitat: pintura. Arts i Oficis. Especialitat: gravat. Diputació de Barcelona.

Exposicions individuals

- 2015 " Objectes perduts ". Sala Parés. Barcelona.
- 2014 " Poblenou ". Casal de barri del Poblenou.
- 2012 " Reconstrucció d'un món ". Sala Parés. Barcelona.
- 2010 " De Barcelona a l'Havana ". Sala Parés. Barcelona.
- 2007 " Segle XX ". Sala Parés. Barcelona.
- 2006 " Tibidencs al Tibidabo ". Museu d'Automats. Barcelona.
- 2005 " Cases de l'illa " Galeria Artara. Maó. Menorca.
" Tibidencs ". Sala Parés. Barcelona.
- 2004 " Entre mar i muntanya ". Sala Parés. Barcelona.
- 2002 " La ciutat desconeguda ". Sala Parés. Barcelona.
- 2001 La Galeria. Sant Cugat. Barcelona.
Anquin's. Galeria d'Art. Reus.
Espai 18. Sala Parés. Barcelona.
Galeria Arttau. Girona.
Galeria Durán. Madrid.
- 2000 Sala Parés. Barcelona.
" La ciutat de les arts ". Galeria Pèrgamon. Barcelona.
- 1999 "Voramars ". Galeria Pèrgamon. Barcelona.
Galeria Arttau. Girona.
- 1997 Galeria d'Art Vint-i-Dos. Igualada.
"Arqueologies d'avui", Galeria Pèrgamon. Barcelona.
- 1996 Galeria Manel Mayoral. Barcelona.
- 1995 Galeria Pèrgamon. Barcelona.
- 1994 Galeria Durán. Madrid.
- 1993 Galeria Brok. Barcelona.
- 1992 Galeria Brok. Barcelona.
- 1991 Real Cercle Artístic. Barcelona.
- 1989 Ferran & Jordi. Barcelona.
- 1988 Sala Tavern. Barcelona.

El número davant del títol fa referència a la pàgina del catàleg

2/3 Jardí de ciutat | oli sobre tela , 73 x 116 cm

34/35 Palo alto | oli sobre tela , 73 x 116 cm

36/37 Volkswagen | oli sobre tela , 73 x 116 cm

Text

Rafael Vallbona

Fotografies obra

Vicenç Prats

Disseny gràfic

Jaume Roure

Impressió

The Folio Club

Agraïments

Rafael Vallbona

Francesc Romeu

BTV Infobarris

SALA PARÉS espai 1

Petrítxol, 5

08002 Barcelona

t 93 318 70 20

info@salapares.com

www.salapares.com

www.facebook.com/salaparesbcn

twitter.com/salaparesbcn

Horari:

Dilluns de 16 a 20 h.

Dimarts a divendres de 10'30 a 14'00 h i de 16 a 20 h.

Dissabte de 10,30 a 14 h i de 16,30 a 20,30 h.

Diumenges de 11,30 a 14 h.

Aquesta exposició es pot visitar a la nostra web www.salapares.com

SALA PARÉS

Petritxol, 5
08002 Barcelona

t 93 318 70 20
info@salapares.com

www.salapares.com
www.facebook.com/salaparesbcn
twitter.com/salaparesbcn

Liceu

Catalunya